

Rubbe

av Johan Franzon

Not

De produktionsuppgifter som förekommer i texten ska givetvis anpassas efter den teater där uppsättningen sker.

FÖRSTA STYCKET

Rubbe

Scenrummet är uppfyllt av en stor dataskärm, som visar ett tomt dokument. Längst uppe till vänster står en markör och blinkar. När publiken satt sig och ljuset gått ner i salongen, börjar markören röra sig åt höger. På dess vänstra sida framträder följande text:

En stor dataskärm fyller hela scenöppningen.

Markören backar tillbaka och raderar ut texten. En ny text framträder:

Scenöppningen är täckt av en stor dataskärm

Paus. Därefter avslutas meningen:

, som visar ett tomt dokument.

Paus. Två nya meningar tillfogas i direkt anslutning till den första:

Längst uppe till vänster står en markör och blinkar. När publiken satt sig och ljuset gått ner i salongen, börjar markören röra sig åt höger.

Markören hoppar tillbaka och markerar ordet "täckt" i första meningen. Ordet raderas och ersätts med ordet "uppfylld". Kort paus. En ny mening fogas till de förra:

Ord skrivs fram.

Paus. Ytterligare två meningar:

Och vi läser: "Scenöppningen är uppfylld av en stor dataskärm ..."
Vilken genial spelöppning!

Markören hoppar tillbaka en mening, och markerar "öppningen" i ordet "Scenöppningen". Den markerade delen raderas och ersätts med "rummet". Markören fortsätter sedan till bokstaven "d" i ordet "uppfylld" i samma mening. Bokstaven raderas och ersätts med ett "t". Därefter hoppar markören till textens första mening. Även här ersätts "öppningen" med "rummet" och "d" med "t".

Nu är första stycket klart. På skärmen står det:

Scenrummet är uppfyllt av en stor dataskärm, som visar ett tomt dokument. Längst uppe till vänster står en markör och blinkar. När publiken satt sig och ljuset gått ner i salongen, börjar markören röra sig åt höger. Ord skrivs fram. Och vi läser: "Scenrummet är uppfyllt av en stor dataskärm ..." Vilken genial spelöppning!

ANDRA STYCKET

Rubbe

Markören ställer sig före det första ordet i första stycket och slår in två blankrader. Därefter flyttar markören upp till den översta blankraden och skriver:

Rubbe

Ordet markeras, sedan fördubblas teckenstorleken:

Rubbe

Nu lägger sig markören två rader under det första stycket. I rasande fart framträder följande text:

Och fortsättningen är inte sämre. För det visar sig att Rubbe, som just nu spelas på Dramatens stora scen, är en så komplett teatertext att den helt enkelt kan framföra sig själv - utan skådespelare. Lugnt och vackerty träder mening efter mening fram där uppe på jätteskärmen, som blir den spelplats där äntligen dramatiken får tala ostört.

Paus. Sedan markeras i andra stycket ordet "Rubbe" som därefter görs kursivt. Slutligen ställer sig markören efter bokstaven "y" i ordet "vackerty". Bokstaven raderas.

Nu är andra stycket klart. På skärmen står det:

Rubbe

Scenrummet är uppfyllt av en stor dataskärm, som visar ett tomt dokument. Längst uppe till vänster står en markör och blinkar. När publiken satt sig och ljuset gått ner i salongen, börjar markören röra sig åt höger. Ord skrivs fram. Och vi läser: "Scenrummet är uppfyllt av en stor dataskärm ..." Vilken genial spelöppning!

Och fortsättningen är inte sämre. För det visar sig att *Rubbe*, som just nu spelas på Dramatens stora scen, är en så komplett teatertext att den helt enkelt kan framföra sig själv - utan skådespelare. Lugnt och vackert träder mening efter mening fram där uppe på jätteskärmen, som blir den spelplats där äntligen dramatiken får tala ostört.

TREDJE STYCKET

Rubbe

Markören ställer sig två rader under det andra stycket. Paus. Och därefter:

jääääääääääääääääääääää

Texten raderas ut. Sedan hoppar markören längst upp på skärmen och ställer sig efter ”Rubbe”. Nu skriver den, fast inte med dubbel teckenstorlek, följande parentes:

(förslag: platt succé)

Markören återvänder till tredje stycket. Den skriver:

Därför är Rubbe ett skådespel som är fruktansvärt bra!!!

Två av utropstecknen raderas genast. Efter viss tvekan raderas även det sista utropstecknet och ersätts med en punkt. Sedan markeras och raderas ”är fruktansvärt bra.” och ersätts med ”saknar motstycke.”. Nu står det:

Därför är Rubbe ett skådespel som saknar motstycke.

Ordet ”Rubbe” markeras och görs kursivt. Sedan tillfogas två meningar i snabb följd:

Möjligen finns det avlägsna beröringspunkter i Samuel Becketts mest sparsmakade verk. Tänk på den ödsliga Breath, där aktörerna helt lyser med sin frånvaro.

Kort paus. Sedan:

Eller tänk på

Lång paus. Sedan:

av

Kort paus. Sedan:

på av på av

Sedan:

på avståndet mellan plattform och vagn

Lång paus. Sedan raderas de sista elva orden och ersätts med:

den ensamma munnen som talar i *Not I*. Här är Beckett nära - men bara nära - att låta texten själv bli föreställningens subjekt.

Titlarna "Breath" och "Not I" görs kursiva.

Nu är tredje stycket klart. På skärmen står det:

Rubbe (förslag: platt succé)

Scenrummet är uppfyllt av en stor dataskärm, som visar ett tomt dokument. Längst uppe till vänster står en markör och blinkar. När publiken satt sig och ljuset gått ner i salongen, börjar makören röra sig åt höger. Ord skrivs fram. Och vi läser: "Scenrummet är uppfyllt av en stor dataskärm ..." Vilken genial spelöppning!

Och fortsättningen är inte sämre. För det visar sig att *Rubbe*, som just nu spelas på Dramatens stora scen, är en så komplett teatertext att den helt enkelt kan framföra sig själv - utan skådespelare. Lugnt och vackert träder mening efter mening fram där uppe på jätteskärmen, som blir den spelplats där äntligen dramatiken får tala ostört.

Därför är *Rubbe* ett skådespel som saknar motstycke. Möjligen finns det avlägsna beröringspunkter i Samuel Becketts mest sparsmakade verk. Tänk på den ödsliga *Breath*, där aktörerna helt lyser med sin frånvaro. Eller tänk på den ensamma munnen som talar i *Not I*. Här är Beckett nära - men bara nära - att låta texten själv bli föreställningens subjekt.

FJÄRDE STYCKET

Rubbe

Markören ställer sig framför bokstaven "k" i ordet "makören" i första stycket. Ett "r" tillfogas. Därefter ställer den sig två rader under det tredje stycket och fortsätter:

Men det är alltså först med denna makalösa Rubbe, som detta teaterhistoriska kliv tas.

Markören raderar de två sista bokstäverna i ordet "detta". Sedan ställer den sig efter ordet "kliv" och lägger till ett "e" och ett "t". Paus. Därefter markeras först "Rubbe", som görs kursivt, och sedan "maka" i "makalösa", som raderas och ersätts med "miraku". Nu står det:

Men det är alltså först med denna mirakulösa Rubbe, som det teaterhistoriska klivet tas.

Markören hoppar längst upp på skärmen och markerar "platt succé". Orden raderas och ersätts med:

det skrivs teaterhistoria på skärmen

Markören hoppar tillbaka till slutet på fjärde stycket. Nu följer i accelererande tempo:

Faktum är att pjäsen inte bara rubbar allt vi tidigare trodde oss veta om teater, den låter också teatern återta den tätposition bland konstarna som den kanske inte haft sen just Becketts dagar.

Nu är fjärde stycket klart. På skärmen står det:

Rubbe (förslag: det skrivs teaterhistoria på skärmen)

Scenrummet är uppfyllt av en stor dataskärm, som visar ett tomt dokument. Längst uppe till vänster står en markör och blinkar. När publiken satt sig och ljuset gått ner i salongen, börjar markören röra sig åt höger. Ord skrivs fram. Och vi läser: "Scenrummet är uppfyllt av en stor dataskärm ..." Vilken genial spelöppning!

Och fortsättningen är inte sämre. För det visar sig att *Rubbe*, som just nu spelas på Dramatens stora scen, är en så komplett teatertext att den helt enkelt kan framföra sig själv - utan skådespelare. Lugnt och vackert träder mening efter mening fram där uppe på jätteskärmen, som blir den spelplats där äntligen dramatiken får tala ostört.

Därför är *Rubbe* ett skådespel som saknar motstycke. Möjligen finns det avlägsna beröringspunkter i Samuel Becketts mest sparsmakade verk. Tänk på den ödsliga *Breath*, där aktörerna helt lyser med sin frånvaro. Eller tänk på den ensamma munnen som talar i *Not I*. Här är Beckett nära - men bara nära - att låta texten själv bli föreställningens subjekt.

Men det är alltså först med denna mirakulösa *Rubbe*, som det teaterhistoriska klivet tas. Faktum är att pjäsen inte bara rubbar allt vi tidigare trodde oss veta om teater, den låter också teatern återta den tätposition bland konstarna som den kanske inte haft sen just Becketts dagar.

FEMTE STYCKET

Rubbe

Markören ställer sig två rader under det fjärde stycket och skriver:

Och detta KAN SKE, DÄRFÖR ATT DRAMAT DJUPAST SETT FÅNGAR SJÄLVA KONSTENS FLÖDELSE.

Markören backar snabbt tillbaka och raderar allt utom "Och detta". Sedan:

kan ske, därför att dramat djupast sett fångar själva konstens födelse.

Därefter utan att tveka:

För så är det: när orden bara uppstår ur intet för att sedan korigeras eller kanske bytas ut, då gestaltar Rubbe samtidigt sin egen tillblivelse. Den föds där uppe på scenen, rätt framför våra näsor. Föds - för att omsider fulländas och försvinna, med något som måste vara världsdramatikens mest eleganta stul.

Markören ställer sig framför bokstaven "r" i "korigeras". Ytterligare ett "r" skrivs dit. Sedan kursiveras "Rubbe". Därefter ställer sig markören två rader under det femte stycket och skriver:

Dramaten, Stora scenen
Rubbe, av Johan Franzon
Regi: Andrea Bolin
Scenteknik: Cecilia Davidsson
Vid tangentbordet: Erik Frisk
Spelas t o m 29 maj

Nu finns hela texten. På skärmen står det:

Rubbe (förslag: det skrivs teaterhistoria på skärmen)

Scenrummet är uppfyllt av en stor dataskärm, som visar ett tomt dokument. Längst uppe till vänster står en markör och blinkar. När publiken satt sig och ljuset gått ner i salongen, börjar markören röra sig åt höger. Ord skrivs fram. Och vi läser: "Scenrummet är uppfyllt av en stor dataskärm ..." Vilken genial spelöppning!

Och fortsättningen är inte sämre. För det visar sig att *Rubbe*, som just nu spelas på Dramatens stora scen, är en så komplett teatertext att den helt enkelt kan framföra sig själv - utan skådespelare. Lugnt och vackert träder mening efter mening fram där uppe på jätteskärmen, som blir den spelplats där äntligen dramatiken får tala ostört.

Därför är *Rubbe* ett skådespel som saknar motstycke. Möjligen finns det avlägsna beröringspunkter i Samuel Becketts mest sparsmakade verk. Tänk på den ödsliga *Breath*, där aktörerna helt lyser med sin frånvaro. Eller tänk på den ensamma munnen som talar i *Not I*. Här är Beckett nära - men bara nära - att låta texten själv bli föreställningens subjekt.

Men det är alltså först med denna mirakulösa *Rubbe*, som det teaterhistoriska klivet tas. Faktum är att pjäsen inte bara rubbar allt vi tidigare trodde oss veta om teater, den låter också teatern återta den tätposition bland konstarna som den kanske inte haft sen just Becketts dagar.

Och detta kan ske, därför att dramat djupast sett fångar själva konstens födelse. För så är det: när orden bara uppstår ur intet för att sedan korrigeras eller kanske bytas ut, då gestaltar *Rubbe* samtidigt sin egen tillblivelse. Den föds där uppe på scenen, rätt framför våra näsor. Föds - för att omsider fulländas och försvinna, med något som måste vara världsdramatikens mest eleganta stul.

Dramaten, Stora scenen
Rubbe, av Johan Franzon
Regi: Andrea Bolin
Scen teknik: Cecilia Davidsson
Vid tangentbordet: Erik Frisk
Spelas t o m 29 maj

Markören hoppar tillbaka till "stul". Ordets tre sista bokstäver korrigeras. Nu står det:

slut.

Skärmen släcks.